

Než jsem stačila něco říct, babička vyšla z předsíně.

„Jé, Vládo, co tě k nám přivádí?“ zeptala se ho zdvořile.

„Přišel jsem se podívat na ty králíky, jak jsme se domlouvali...“ odpověděl sebevědomě.

„No ovšem... Já hlava dřává...“ zasmála se babička a dodala: „Tohle je moje vnučka, je tu na prázdninách. Jednou z ní bude odbornice na lidská srdce!“

Já se mezitím trošku vzpamatovala a ihned ji opravila: „Psycholožka, babi!“

„Psycholožka, jasně, vždycky mně to slovo vypadne. Tady Vladimír je zase odborník na srdce zvířat.“

„No, to nevím, paní Dvořáková. Ale je pravda, že zvířata jsem měl vždycky rád, vlastně asi víc než lidi. Od zvířat člověk vždycky ví, co má čekat...“

Takže je to rebel! naskočilo mi ihned v hlavě. Najedou jsem chtěla o tom zvláštním podivínovi vědět víc. Nenápadně jsem nakoukla ke králíkárně, kam babička s tím Vladimírem odešli. Bavili se jako staří známí, smáli se a vyprávěli si o zvířatech. Vladimír jí říkal, co a jak by měli králíci jíst. A prý že je má dávat častěji od sebe, aby se pak nenarodili mladí.

„A samci by se měli nechat vykastrovat, abyste je mohla dát k sobě. Nepokoušou se a vám se uvolní místo v králíkárně,“ rozdával Vladimír sebejistě rady.

„Tebe je v tom JZD škoda,“ plácla ho babička po rameni.

„To víte, no... Doba je taková, jaká je...“ povzdechl si Vladimír.

„Já vím, synu, já vím...“

Všimla jsem si, že už se vracejí zpátky. Rychle jsem vyskočila na houpačku a dělala jakoby nic, oči jsem sklopila do knihy, ale uši jsem nechala nastražené.

„Tak teda na shledanou,“ loučil se Vladimír.

„Spánembohem, chlapče... drž se!“ odpověděla mu babička a poplácala ho znovu po rameni.

Hrála jsem, že jsem do knížky doslova zažraná, srdce mi však divoce bušilo.

„Tak ahoj...“ špitl směrem ke mně.

„Ah... nashle...“ vypadlo ze mě.

„Mně vykat nemusíš,“ zasmál se. Zrudla jsem. „Kolik ti je let?“ pohlédl na mě tázavě.

„Bude mi osmnáct...“ hlesla jsem se sklopeným zrakem.

„Tak to zase o tolik starší nejsem... mně je dvaadvacet.“

Mlčela jsem a pořád se dívala dolů, na svoje nohy houpající se ve vzduchu.

„Tak teda ahoj...“ řekl naposledy a odešel.

„Ahoj...“ odpověděla jsem skoro neslyšně.

Co se to se mnou jenom stalo? Byla jsem hrozně zmatená. Nikdy v životě jsem ještě s žádným mužem pořádně nemluvila. Měla jsem strach. Z odmítnutí, z nepochopení. Vlastně jsem nevěděla, jak se to pořádně dělá. Záviděla jsem holkám u nás na gymplu, těm, které si vyměňovaly vášnivé polibky s chlapci z vedlejších tříd. Toužila jsem být jedna z nich, jenom jsem nevěděla, jak na to. Samozřejmě že jsem měla i klučíčí kamarády, jenže to byla jelita, bačkory. S těmi jsem se akorát hádala, nerozuměla jsem jejich názorům, nechápala jsem jejich myšlení. Bavili se o takových blbostech! Vůbec je nezajímala psychologie, otázky ohledně lidské duše, trápení, lásky. Co je smysl života?

Ale Vladimír, ten vypadal jinak a choval se jako dospělý. Však taky dospělý byl! Je o čtyři roky starší než já, spočítala jsem si na prstech. A už pracuje. V JZD, jak říkala babička. Vladimír je odborník na zvířecí duši! Jo, nebylo těžké to poznat, když mluvil o králících. Takže je i chytrý. A ty jeho delší vlasy... Mluvil o svobodě. Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc jsem toužila o tom mladíkovi vědět víc. Ve skrytu duše jsem totiž tušila, že i když jsme úplně odlišní, ve své podstatě jsme oba stejní. Musím se na něj dnes večer zeptat babičky...

Babička seděla v křesle a štrikovala. Na stole jí hořela svíčka, aby lépe viděla.